

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
ANTONIO LA PERGOLA

fremsat den 16. december 1997 *

1. I nærværende sag har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og Rådets direktiv 93/89/EØF af 25. oktober 1993 om opkrævning i medlemsstaterne af afgifter på visse køretøjer, der anvendes til vejgodstransport, samt af vejafgifter og brugsafgifter for benyttelse af visse infrastrukturer ¹, idet Den Franske Republik ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet.

2. Direktivet, som skal gennemføres, tilsigter at realisere en tiltagende tilnærmelse af de nationale lovgivninger om afgiftssystemer for vejtransport for at fjerne fordrejningen af konkurrencen mellem transportørerne i Fællesskabet. I henhold til direktivets artikel 13, stk. 1, er fristen for gennemførelsen fastsat til den 1. januar 1995.

3. Ved dom af 5. juli 1995 ² annullerede Domstolen det pågældende direktiv, men besluttede samtidig, at der var grund til at opretholde dets retsvirkninger, indtil Rådet har vedtaget et nyt direktiv.

4. Den franske regering har ikke bestridt traktatbruddet. Den begrænser sig til at oplyse, at forsinkelsen med gennemførelsen skyldes de alvorlige økonomiske og sociale vanskeligheder, der findes i sektoren for vejtransport. Særligt vil gennemførelsen af direktivet medføre en forhøjelse af omkostningerne for transportørerne, hvilket kan indebære fare for forværring af en situation med stærk social spænding samt true et hvert, som er afgørende for nationens økonomi. I øvrigt er der for så vidt angår det franske marked ikke sket nogen fordrejning af konkurrencen. Den franske regering har ikke desto mindre bekræftet sin vilje til at gennemføre direktivet så hurtigt som muligt.

* Originalsprog: italiensk.

¹ — EFT L 279, s. 32.

² — Sag C-21/94, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 1827.

5. Det er min opfattelse, at de anbringender, der er gjort gældende af den franske regering, ikke kan tilbagevise Kommissionens påstande, men snarere kan begrunde, hvorfor gennemførelsen ikke er sket. Under alle omstændigheder kan de vanskeligheder, som den sagsøgte medlemsstat har oplyst om, i henhold til fast retspraksis ikke retfærdiggøre det pågældende traktatbrud³.

6. Som følge heraf foreslår jeg Domstolen at afsige dom på grundlag af stævningen og at dømme Den Franske Republik til at betale sagens omkostninger.

3 — Se bl.a. dom af 7.12.1995, sag C-52/95, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 4443.